

Predmet C-262/24**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

12. travnja 2024.

Sud koji je uputio zahtjev:

Fővárosi Törvényszék (Okružni sud u Budimpešti, Mađarska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

29. veljače 2024.

Tužitelj:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft.

Tuženik:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Predmet glavnog postupka

Pobijanje upravnih rješenja kojima se uskraćuje odbitak pretporeza za porez na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: PDV) koji se navodi na računima koje su izdali podgovaratelji.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Uvjeti ograničavanja prava na odbitak PDV-a.

Postupak koji treba primijeniti sud nižeg stupnja za rješavanje određenog spora u slučaju proturječja između smjernica primljenih od nacionalnog suda višeg stupnja i sudske prakse Suda.

Pravna osnova: članak 267. UFEU-a.

Prethodna pitanja

1. Je li u skladu s člankom 167., člankom 168. točkom (a) i člankom 178. točkom (a) Direktive o PDV-u te pravom na pošteno suđenje koje je zajamčeno člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) kao opće pravno načelo, u vezi s temeljnim načelima proporcionalnosti i pravne sigurnosti, praksa porezne uprave u skladu s kojom:

(a) neovisno o priznavanju gospodarske transakcije koja se navodi računu, poreznom obvezniku uskraćuje se pravo na odbitak, pri čemu se tvrdi da se na temelju svih okolnosti koje se smatraju relevantnima, poput intervencije podugovarateljâ, utvrđenih osobnih, organizacijskih i imovinskih veza, ponašanja prema radnicima osobe koja je u glavnom ugovoru koji su sklopili klijent i tužitelj imenovana osobom zaduženom za održavanje svakodnevnog kontakta i činjenice da su radni uvjeti radnika sa sljedećim podugovarateljima ostali isti, može zaključiti da je tužiteljevo ponašanje protivno zahtjevima legitimnog ostvarivanja prava, zbog čega se smatra da je gospodarska djelatnost umjetna i da se uspostavila isključivo s ciljem stjecanja porezne pogodnosti koja je protivna svrsi propisa o PDV-u, iako sporne okolnosti nužno proizlaze iz ugovorne slobode na temelju privatnog prava, kao i iz propisa o građanskom pravu, propisa o radu i poreznih propisa koji se primjenjuju na te ugovore i nisu uzročno povezane s pravom poreznog obveznika na odbitak PDV-a?

(b) izbjegavanjem plaćanja poreza smatra se okolnost da izdavatelj računa kasni s plaćanjem prijavljenih poreza i doprinosa, iako mu je porezna uprava odobrila mogućnost obročne otplate kako bi ispravio tu situaciju i u konačnici naplatila dugovani iznos u postupku prisilne naplate protiv podugovaratelja kako državni proračun ne bi pretrpio nikakvu štetu, ili se prijevernim postupanjem smatra isključivo skrivanje poreza od porezne uprave, odnosno njegovo neprijavlivanje i neplaćanje?

(c) pozivanjem na poreznu tajnu, porezna uprava tijekom postupka ne upoznaje poreznog obveznika s postupanjem koje se sastoji od navodnog izbjegavanja plaćanja poreza, odnosno s prirodom neispunjavanja obveze plaćanja poreza i doprinosa te stoga ne otkriva podatke ni o podugovaratelju na kojeg se to neispunjavanje točno odnosi ni o vrsti poreza (ili doprinosa), a ni o opsegu i razdoblju neispunjavanja, nego samo općenito upućuje na navedeno?

(d) kao uvjet za ostvarivanje prava na odbitak, porezna uprava navodi samo postojanje osobnih i organizacijskih veza između poreznog obveznika i podugovaratelja i ne samo da obvezuje poreznog obveznika na provjeru (poreznog duga svojeg podugovaratelja), što nije dužan, a niti ovlašten činiti, nego i pretpostavlja, isključivo na temelju te okolnosti, da porezni obveznik ima saznanja o poreznom dugu podugovaratelja, a da nije ispitala meritum elementa koji se odnosi na saznanja poreznog obveznika i okolnost može li se ta spoznaja steći zakonito (uzimajući u obzir poreznu tajnu), fizički i logički? Je li činjenica da su

pojedinci uspostavili osobne i organizacijske veze relevantna kako bi se navedeno saznanje smatralo dokazanim?

(e) porezna uprava utvrđuje, a da nije iscrpno ispitala odgovarajuću pravnu osnovu, s kojim poslodavcem radnik ima radni odnos, i to ne na temelju ugovora o radu kojim se uspostavlja radni odnos ili na temelju identiteta osobe koja evidentira radne odnose odnosno na dosljednoj izjavi poslodavaca i radnika kojom se potkrepljuje dokumentacija, nego na suprotnoj izjavi dvaju radnika (sada samo jednog), na okolnostima u kojima su uspostavljeni radni odnosi s prethodnim podugovarateljima, na sličnostima radnih uvjeta i ponašanju direktora prvog poslodavca koji je istodobno osoba za kontakt na temelju glavnog ugovora?

(f) navedena porezna uprava na kasnija razdoblja doslovno primjenjuje svoje zaključke koji se odnose na prethodna razdoblja, pri čemu ne uzima u obzir promjene u relevantnim činjenicama svakog razdoblja, osobito nestanak osobnih i organizacijskih veza te, unatoč tim promjenama u činjenicama, ne ispituje utjecaj koje su one imale u razdoblju o kojem je riječ na njezinu ocjenu u odnosu na postojanje zlouporabe prava, umjetnu prirodu gospodarske djelatnosti, postojanje prijevarnog postupanja ili element koji se odnosi na saznanja poreznog obveznika u tom pogledu?

2. Ovisno o odgovoru na prvo pitanje, protivi li se navedenim člancima Direktive o PDV-u i osobito načelu pravne sigurnosti, načelno utvrđenje u sudskoj praksi u skladu s kojim, kada se može dokazati osobna veza između tužitelja i izdavatelja računa koja može utjecati i na izvršenje fakturirane gospodarske transakcije, tada se može zaključiti, a da se dodatno ne ispita element koji se odnosi na saznanja poreznog obveznika, da porezni obveznik zna za izbjegavanje plaćanja poreza do kojeg je došlo kao posljedica neplaćanja davanja?

3. Je li izneseno postupanje porezne uprave u cijelosti u skladu s njezinom obvezom da u dovoljnoj mjeri pravno dokaže objektivne okolnosti u pogledu odbitka PDV-a ili je riječ o ocjeni koja se temelji na pretpostavkama, uzimajući u obzir i načelo koje je utvrdio Sud da pravna pravila nacionalnog prava o dokazivanju ne smiju narušavati djelotvornost prava Unije?

4. Protivi li se članku 267. UFEU-a, načelu nadređenosti prava Unije te pravu na djelotvoran pravni lijek i na pošteno suđenje koje je zajamčeno člankom 47. Povelje:

– činjenica da navođenjem da postoje razlike u činjeničnim okolnostima, nacionalni sud koji odlučuje u zadnjem stupnju ne primjenjuje odluku Suda jer smatra da je predmet postupka u kojem je donesena odluka Suda isporuka robe, dok je predmet postupka koji se vodi pred njim pružanje usluga, ili jer smatra da objektivna okolnost na koju se poziva u predmetu koji se vodi pred njim samo jedna od objektivnih okolnosti koje su ocjenjene u primjenjivoj odluci Suda te da je stoga ta odluka, u krajnjem slučaju, samo djelomično relevantna;

– činjenica da nacionalni sud koji odlučuje u zadnjem stupnju u okviru kasacijskog postupka ne poštuje presudu koju je nakon prethodnog postupka donio Sud u predmetu o kojem je riječ i donosi odluku koja je u suprotnosti s tom presudom, a da nije pokrenuo prethodni postupak, unatoč proturječnostima u pogledu tumačenja prava Unije koje proizlaze iz njegove odluke?

5. Uzimajući u obzir nužno poštovanje prava i načela navedenih u prethodnoj točki te obveze neprimjene nacionalnog prava koje je protivno pravu Unije, može li sud države članice kojem sud koji odlučuje u zadnjem stupnju naloži da ponovo provede postupak ne poštovati, u tom drugom postupku, smjernice suda koji odlučuje u zadnjem stupnju (koji nije uputio prethodno pitanje) ako smatra da se te smjernice protive pravu Unije ili ako je nakon naloga za provođenje novog postupka Sud donio odluku o istom pravnom pitanju u predmetu sa sličnim činjenicama, kojoj je protivno pravno tumačenje na kojem se temelji obveza ponavljanja postupka, ili je pak moguće izbjeći obvezu koju je naložio nacionalni sud koji odlučuje u zadnjem stupnju i primijeniti kasniju odluku Suda samo ako sud zadužen za ponovno provođenje postupka uputi zahtjev za prethodnu odluku u novom postupku?

Navedene odredbe prava Unije

Članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima

Članak 9., članak 167., članak 168. točka (a), članak 178. točka (a), članak 220. i članak 226. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.) (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u)

Presude donesene u predmetima Mahagében i Dávid (C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373) i Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) te rješenja donesena u predmetima Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) i A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26)

Navedene odredbe nacionalnog prava

Članak 1. stavak 7., članak 2. stavak 1. i članak 97. stavci 4. i 6. az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvényja (Zakon br. XCII iz 2003. o općem poreznom postupku)

Članak 119. stavak 1., članak 120. točka (a) i članak 127. stavak 1. točka (a) az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvényja (Zakon br. CXXVII iz 2007. o porezu na dodanu vrijednost)

Članak 110. i članak 115. stavak 2. a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvényja (Zakon br. I iz 2017. o upravnim sporovima)

Sažet prikaz činjenica i glavnog postupka

- 1 Društvo Pegazus Busz Kft. (u daljnjem tekstu: tužitelj) sklopilo je s društvom Bombardier Transportation Hungary Kft. (u daljnjem tekstu: klijent) ugovor o pružanju usluga cestovnog prijevoza putnika za razdoblje od 1. rujna 2012. do 30. lipnja 2016. Radi pružanja tih usluga tužitelj je u sljedećim uzastopnim razdobljima angažirao različite podugovaratelje: društva Pegazus Travel Kft., Zoccoli Építőipari Kft., Déda Szerviz Kft. i HEPA Busz Kft. Međutim, osoblje koje je pružalo uslugu prijevoza bilo je isto tijekom cijelog trajanja ugovora.
- 2 Glavni postupak odnosi se na drugo, treće i četvrto tromjesečje 2015., odnosno na razdoblja u kojima je tužiteljev podugovaratelj bilo društvo Déda Szerviz Kft. Između vlasnikâ i direktorâ tih dvaju poduzetnika postojale se obiteljske ili prijateljske veze koje su, međutim, već bile nestale u razdoblju na koje se odnosi glavni postupak. Oba društva imala su i podružnice na istoj adresi. Slične veze postojale su i između tužitelja i nekih od ostalih podugovaratelja.
- 3 Društvo Déda Szerviz Kft. znatno je zakasnilo s plaćanjem doprinosa koje je kao poslodavac bilo dužno platiti. Kako bi ispravilo tu situaciju zatražilo je obročno plaćanje, što mu je porezna uprava odobrila. Međutim, zbog složenih kamata dug nije prestao rasti i kada poduzetnik više nije mogao izvršavati plaćanja, porezna uprava prodala je njegove autobuse na javnoj dražbi i oduzela mu porezni identifikacijski broj. Tužitelj je stoga bio primoran angažirati novog podugovaratelja.
- 4 Na temelju poreznog nadzora koji je provela, prvostupanjska porezna uprava donijela je dva rješenja u kojima utvrdila postojanje poreznog duga koji je bio rezultat uskraćivanja tužiteljeva prava na odbitak PDV-a u pogledu prethodno navedenih poreznih razdoblja. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Žalbeni odjel Državne porezne i carinske uprave, Mađarska, u daljnjem tekstu: tuženik), kao drugostupanjska porezna uprava, potvrdila je ta rješenja.
- 5 Prema tuženikovu mišljenju, ugovorni odnosi između tužitelja i njegovih podugovaratelja nisu imali stvarni gospodarski sadržaj i koristili su se, s jedne strane, radi izbjegavanja njihovih obveza plaćanja doprinosa za radnike i, s druge strane, radi znatnog i dugotrajnog smanjenja tužiteljeva poreznog duga posredstvom računa koje su izdavali podugovaratelji. Zbog svojih osobnih i organizacijskih veza s podugovarateljima, tužitelj je znao ili je morao znati da je sudjelovao u izbjegavanju plaćanja poreza. Stoga se odbitak PDV-a ne može prihvatiti na temelju tih računa.
- 6 Tužitelj je protiv tih rješenja podnio tužbu sudu koji je uputio zahtjev. Navedeni je sud u svojoj presudi izmijenio tuženikova rješenja i poništio tužiteljev utvrđeni porezni dug te poreznu novčanu kaznu i zatezne kamate. U obrazloženju te presude pozvao se na presudu donesenu u predmetima Mahagében i Dávid (C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373) i rješenje doneseno u predmetu Crewprint (C-

611/19, EU:C:2020:674). Konkretno, presudio je da ni to što podugovaratelj koji je izdavatelj računâ nije platio ili je djelomično platio PDV ili doprinose, ni činjenica da je tuženik smatrao da angažiranje podugovaratelja nije bilo gospodarski razumno ili da je postojala organizacijska ili osobna veza između poreznog obveznika i izdavatelja računa, ne mogu sami po sebi dovesti do uskraćivanja odbitka PDV-a.

- 7 Kúria (Vrhovni sud, Mađarska), koja je odlučivala o žalbi u kasacijskom postupku, ukinula je presudu suda koji je uputio zahtjev i naložila mu da provede novi postupak. Prema njezinu mišljenju, s jedne strane, iz svih navedenih okolnosti i osobnih, organizacijskih i imovinskih veza može se zaključiti da su računi bili fiktivni; s druge strane, izdavanjem dokaznih isprava, podugovaratelji su tužitelju omogućili da obavlja svoje djelatnosti, a da pritom ne plaća poreze i doprinose, ali da ostvari pravo na odbitak PDV-a. Taj je podatak potvrđen činjenicom da su radnici koji su pružali usluge uvijek bili isti tijekom cijelog trajanja ugovora s klijentom te da navedeno nije utjecalo na njihove radne odnose. Njihovi zadaci i plaće bili su isti, neovisno o podugovaratelju za kojeg su radili. Stoga svrha tih ugovora nije bilo ostvarivanje prihoda koje nudi tržište nego ostvarivanje nezakonite porezne pogodnosti. Zbog prethodno navedenih veza tužitelj je morao biti upoznat s aktivnostima podugovarateljâ, njihovom financijskom situacijom i namjerom plaćanja poreza i doprinosa.
- 8 Slijedom toga, Kúria (Vrhovni sud) pružila je sudu koji je uputio zahtjev smjernice kako bi prilikom donošenja svoje nove odluke uzeo u obzir prethodno navedene ocjene, kao i ocjene iz odluka sličnih odlukama Kúrije (Vrhovni sud) donesenih povodom rješenja porezne uprave koja se odnose na ranija porezna razdoblja i temelje na istim činjenicama. Te su smjernice obvezujuće za sud nižeg stupnja u skladu s člankom 110. stavkom 3., u vezi s člankom 115. stavkom 2. Zakona br. I iz 2017. o upravnim sporovima.

Ključni argumenti stranaka glavnog postupka

- 9 Tužitelj tvrdi da je podugovorio obavljanje poslova o kojima je riječ jer se želio usredotočiti na druge djelatnosti. Samim ugovorom s klijentom utvrđeno je da njegovi direktori moraju biti u izravnom kontaktu s vozačima autobusa koji su zaposlenici podugovarateljâ. Osim toga, osobne veze između tužitelja i njegova podugovaratelja na koje upućuje tuženik više nisu postojale u razdoblju na koje se odnosi glavni postupak. Činjenica da je, unatoč uzastopnim promjenama podugovaratelja, skupina zaposlenika bila uvijek ista, objašnjena je činjenicom da su priroda i učestalost usluga prijevoza koje je trebalo pružiti zahtijevale lokalne vozače čiji je broj bio ograničen.
- 10 Prema tuženikovu mišljenju, podugovaranje nije imalo stvarni gospodarski sadržaj. Posredstvom osobnih i organizacijskih veza s podugovarateljima, zapravo je tužitelj predstavnik u odnosu na radnike izvršavao prava svojstvena poslodavcu tijekom cijelog razdoblja koje je bilo predmet nadzora. Jedina svrha

podugovaranja bila je omogućiti tužitelju da izbjegne plaćanje doprinosa za radnike i da smanji svoj porezni dug odbitkom PDV-a navedenog na računima koje su izdali podugovaratelji.

Sažet prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 11 Sud koji je uputio zahtjev najprije ističe da su u glavnom postupku ispunjeni zahtjevi za odbitak PDV-a, utvrđeni u presudi Mahagében i Dávid (predmeti C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373): tužitelj ima status poreznog obveznika; usluge su stvarno pružene; dokazano je da se tužitelj koristio uslugama radi izvršenja oporezivih transakcija, kao što to potvrđuju dokazne isprave i izjave svjedoka, te je tužitelj za pružene usluge platio naknadu, uključujući PDV, na temelju računa koji su izdani u skladu s primjenjivim formalnim zahtjevima.
- 12 U pogledu prvog prethodnog pitanja, točke (a), sud koji je uputio zahtjev ističe da, u skladu sa sudskom praksom Suda, odabir organizacijske i ugovorne strukture koja se smatra najprikkladnijom za smanjenje poreznog opterećenja sam po sebi ne predstavlja zlouporabu prava. Činjenica da su trošak doprinosa po osnovi radnog odnosa snosili podugovaratelji temelji se na zakonodavstvu na snazi. Osim toga, ugovorima između glavnog ugovaratelja i podugovaratelja o kojem je riječ utvrđeno je plaćanje naknade, zbog čega je njegov predmet bilo ostvarivanje financijskih prihoda.
- 13 U pogledu prvog prethodnog pitanja, točke (b), sud koji je uputio zahtjev pita se je li za dokazivanje postojanja izbjegavanja plaćanja poreza sama po sebi dovoljna činjenica da poduzetnik kasni s podmirivanjem svojih poreznih obveza, za koje se traži i odobrava obročno plaćanje, iako se na kraju iznos duga uspijeva naplatiti tek u postupku prisilne naplate.
- 14 Prvo prethodno pitanje, točka (c), odnosi se na to je li u glavnom postupku porezna uprava ispunila svoj teret dokazivanja u pogledu kvalifikacije sustava izdavanja računa kao umjetnog. U tom pogledu, sud koji je uputio zahtjev navodi presudu Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) u kojoj je Sud presudio da je na poreznoj upravi da precizno navede sastavne elemente utaje i podnese dokaz o prijevarnim postupanjima i da utvrdi da je porezni obveznik sudjelovao u toj utaji odnosno da je znao ili morao znati za nju. U glavnom postupku, iz rješenja porezne uprave ne proizlazi o kojim je točno porezima ili doprinosima koje je dugovao podugovaratelj riječ i koji su bili njihovi iznosi. Tuženik nije otkrio taj podatak tužitelju jer se pozvao na poreznu tajnu.
- 15 Prvo prethodno pitanje, točka (d), odnosi se na proturječje koje se dokazuje činjenicom da je u pogledu osobnih i organizacijskih veza porezna uprava očekivala da je tužitelj, s obzirom na dužnu pažnju, znao za podatak o podugovarateljima koji je je porezna tajna, a u svojem rješenju nije izričito navela konkretne podatke jer se pozvala na poreznu tajnu. Sud koji je uputio zahtjev također ističe da je vjerojatnije da su veze koje se navode u prikazu činjenica u

glavnom postupku dovele do prijenosa podataka u obrnutom smjeru te da te veze više nisu postojale u razdoblju u kojem je riječ.

- 16 Prvo prethodno pitanje, točka (e), odnosi se na tuženikovu ocjenu toga da su nakon prijenosa radnika s jednog podugovaratelja na drugog, profesionalna kategorija, zadaće i plaća ostali su isti, što dovodi do zaključka da je tužitelj prijevorno postupao jer je on, naime, bio poslodavac i jer su ti radnici obavljali djelatnost u njegovu interesu. Međutim, sud koji je uputio zahtjev ističe da je činjenica da su navedene okolnosti ostale iste bila nužna posljedica toga da se usluga koja je bila predmet glavnog ugovora sklopljenog s klijentom nije mijenjala pa nije predstavljala objektivnu okolnost kojom bi se opravdalo uskraćivanje prava na odbitak PDV-a.
- 17 Kad je riječ o ocjeni Kúrije (Vrhovni sud) prema kojoj navedeno nije utjecalo na radni odnos radnikâ, sud koji je uputio zahtjev objašnjava da se, u skladu sa zakonodavstvom o radu koje je bilo na snazi u trenutku nastanka činjenica, sloboda odabira radnikâ u pogledu uspostave radnog odnosa u pravilu ograničavala na odabir između potpisivanja i nepotpisivanja ugovora o radu. Osim toga, u skladu sa zakonodavstvom o radu na snazi, moguće je te je u skladu s pravom da novi poslodavac preuzme radnike pod istim uvjetima. Stoga, okolnost koja se stavlja na tužiteljev teret zapravo je proizlazila iz pravnih pravila radnog prava i bila je povoljna za radnike pa se ne može smatrati prijevornim postupanjem.
- 18 Kad je riječ o intervenciji tužiteljevih predstavnika u postupku prijenosa radnikâ, kojoj su i tuženik i Kúria (Vrhovni sud) pridali veliku važnost, sud koji je uputio zahtjev smatra da ona nije povezana s tužiteljevim ostvarivanjem prava na odbitak PDV-a. Na temelju ugovora sklopljenog s klijentom te su osobe bile zadužene za održavanje kontakta s njime. Intervenirale su u navedenom svojstvu nakon obavijesti o tome da će podugovaratelji preuzeti radnike i njihova intervencija nije utjecala na uspostavu novih radnih odnosa.
- 19 Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev smatra da je nužno istaknuti da je, u skladu s dokumentima u spisu, velika većina radnika izjavila da je u odnosu na njih prava poslodavca tijekom razdoblja o kojem je riječ ostvarivao direktor društva Déda Szerviz Kft. Jedina suprotna izjava sadržavala je druge činjenične pogreške koje dovode u pitanje njezinu vjerodostojnost.
- 20 U pogledu prvog prethodnog pitanja, točke (f), sud koji je uputio zahtjev ističe da, kad je riječ o društvu Zoccoli Kft. i, od 19. rujna 2014., društvu Déda Szerviz Kft, osobne i organizacijske veze koje navodi tuženik više nisu postojale i ta okolnost nije imala nikakav utjecaj na uvjete zapošljavanja radnikâ. Osim toga, nakon raskida ugovora između tužitelja i klijenta, novi glavni ugovaratelj, koji je bio u potpunosti neovisan o tužitelju, također je pružao usluge na temelju slične strukture i velikim dijelom s istim radnicima. Time se postavlja pitanje je li tuženik u svojim rješenjima koja se odnose na uzastopna razdoblja obavezan uzeti

u obzir nastale promjene u okolnostima ili se može jednostavno temeljiti na okolnostima iznesenim u pogledu prethodnih razdoblja.

- 21 Drugim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev traži da se razjasni postoje li, na temelju sudske prakse Suda, objektivne okolnosti s obzirom na koje tuženik ne mora ispitati element koji se odnosi na saznanja poreznog obveznika.
- 22 Treće prethodno pitanje odnosi se na to može li, kao uvjet za ostvarivanje prava na odbitak PDV-a, porezna uprava od poreznog obveznika zakonito zahtijevati da provjerava je li osoba s kojom je potpisala ugovor ispunila svoje obveze prijave i plaćanja ne samo PDV-a nego i drugih poreza.
- 23 Četvrto i peto prethodno pitanje povezano je s proturječjem koje sud koji je uputio zahtjev uočava između sudske prakse Suda i nacionalne sudske prakse u pogledu zahtjeva za ograničenje prava na odbitak PDV-a. Prema njegovu mišljenju, navođenjem razlika u činjenicama ili u objektivnim okolnostima, a da pritom nisu uputili prethodno pitanje, nacionalni sudovi izbjegavaju primjenu načela utvrđenih u rješenjima donesenim u predmetima (C-611/19, EU:C:2020:674) i Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673).
- 24 Drugim dijelom četvrtog prethodnog pitanja sud koji je uputio zahtjev želi znati je li Kúria (Vrhovni sud), u slučaju da u okviru kasacijskog postupka odluči ne poštovati presudu donesenu na temelju odluke Suda u predmetu u kojem je pokrenut prethodni postupak zbog postojećeg proturječja s pravnim tumačenjem iznesenim u njezinoj odluci, obvezna, kao sud koji odlučuje u zadnjem stupnju, pokrenuti prethodni postupak.
- 25 Peto prethodno pitanje odnosi se na činjenicu da je Kúria (Vrhovni sud) donijela odluku u glavnom postupku, a da nije uputila prethodno pitanje, prije nego što je Sud odlučio u predmetima Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) i A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26) u kojima se postavljaju pitanja o pravu istovjetna pitanjima u ovom predmetu u odnosu na okolnosti u kojima se uskratilo pravo na odbitak PDV-a, činjenicu da je porezna uprava te okolnosti kvalificirala kao zlouporabu prava te sličan način ocjene dokaza. Međutim, s obzirom na to da se vodi novi glavni postupak, sud koji je uputio zahtjev mogao bi uzeti u obzir te odluke Unije samo ako ne bi slijedio smjernice koje mu je pružila Kúria (Vrhovni sud).